

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2016, čj. MSK 71999/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2017, čj. 19 A 3/2017-38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Nový Jičín (dále jen „správní orgán“) ze dne 20. 4. 2016, čj. OSČ/29389/2016, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Měl se jej dopustit tím, že jako řidič osobního vozidla dne 28. 1. 2016 překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/h) o nejméně 29 km/h, neboť po započtení odchylky měření činila rychlost jeho jízdy 119 km/h. Zároveň k jízdě užil vozidlo, které nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku. Za přestupky mu správní orgán uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu.

[2] Následně podal stěžovatel u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rozsudkem uvedeným v záhlaví žalobu jako

pokračování

nedůvodnou zamítl. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu netrpí vadou, neboť skutek byl popsán slovy ve výroku a identifikace porušeného ustanovení právní povinnosti je uvedena v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Námitku zkrácení stěžovatele na jeho právech shledal nedůvodnou, neboť mu správní orgán umožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí téměř 1 měsíc před ústním jednáním, byl řádně poučen o všech svých právech, přičemž celou dobu zůstal pasivní. Dospěl k závěru, že neposkytnutí lhůty „*k hlubšímu prozkoumání spisového materiálu*“ nebylo nezákonné a ztotožnil se se závěry správního orgánu. Provedení důkazu analýzou praxe správního orgánu ohledně poskytování lhůt v obdobných případech považoval soud za nadbytečné. Ohledně místa měření se zcela ztotožnil se závěry žalovaného, který měl za prokázané, že bylo provedeno na rovném úseku. Námitku nezákonné manipulace se snímkem z rychloměru označil za spekulaci, neboť správnost informací nic nezpochybňovalo. Ohledně námítky týkající se chybějícího výroku rozhodnutí správního orgánu o bodovém postihu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že není povinností správních orgánů tuto informaci ve výroku rozhodnutí uvádět.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že se krajský soud s jednotlivými námitkami vypořádával pouze stručně nebo odkazoval na rozhodnutí žalovaného, ačkoliv měl uvést vlastní úvahy. Dále vůbec nevypořádal žalobní námitky, které se týkaly porušení presumpce neviny, způsobu měření rychlosti, místa měření a námitku, že nelze presumovat odbornost úředníka v oboru měření rychlosti. Dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu je vadný, neboť neobsahuje odkaz na konkrétní právní ustanovení, které mělo být porušeno, přičemž krajský soud pouze odkázal na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Shodnou otázku řešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a krajský soud proto měl přerušit řízení do doby jeho rozhodnutí. Dále krajský soud zcela pominul argument, že se stěžovatel chtěl vyjádřit správnímu orgánu k provedeným důkazům až po ústním jednání. Správní orgán tak měl vyhovět žádosti o určení lhůty pro vyjádření, přičemž své rozhodnutí o neposkytnutí lhůty nedostatečně odůvodnil. Krajský soud měl provést dokazování analýzou rozhodovací praxe správního orgánu. Soud se dále nedostatečně vyjádřil k námitce chybějícího údaje o bodovém postihu ve výroku rozhodnutí správního orgánu, neboť pouze odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Závěrem namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť novější právní úprava zakotvuje nová zákonná kritéria pro výměru pokuty, jakož i možnost uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby, což považuje za příznivější úpravu. Rozsudek krajského soudu navrhl zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu, kterou stěžovatel spatřoval v nedostatečném nebo chybějícím vypořádání se s žalobními námitkami, přičemž krajský soud se pouze odkazoval na závěry, ke kterým dospěl žalovaný.

[8] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu, žalovaného i krajského soudu jsou přezkoumatelně odůvodněny. Vadu nepřezkoumatelnosti ani jinou vadu řízení soud ve věci nezjistil.

[9] Stěžovatelově námitce, že krajský soud pochybil, pokud se nedostatečně vypořádal s některými žalobními námitkami a pouze se ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stěžovatelem vytýkaný postup krajského soudu není vadný. Rozsudek správního soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů jen pro to, že v něm soud obecně konstatuje, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů. „*Takový krok sám o sobě ale nelze zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlonhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny. Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje zejména na nedostatečné vypořádání jeho argumentace krajským soudem týkající se nesprávnosti provedeného měření. Tyto žalobní námitky se shodovaly s námitkami odvolacími, krajský soud nedospěl k jiným závěrům než žalovaný a rozhodnutí žalovaného je odůvodněno důkladně. Zejména na straně 4 a 5 je uvedeno jak, kde, kým a čím bylo měřeno, žalovaný se vypořádal s námitkami stěžovatele týkajícími se možné reflexe radarových paprsků od kovových ploch za měřeným vozidlem a následně i popsal, jak bylo se snímkem z rychloměru nakládáno. Námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

[10] Stěžovatel dále uvedl, že se krajský soud zcela nevyjádřil k několika žalobním námitkám. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Uvedeným kritériím napadený rozsudek vyhověl. Podle stěžovatele chybí vyjádření krajského soudu k námitce, že došlo k porušení presumpce nevin, protože správní orgán byl předem přesvědčen o vině stěžovatele, neboť mu neposkytl lhůtu k vyjádření. Krajský soud se však zabýval námitkou možného krácení práv stěžovatele z důvodu neposkytnutí lhůty. Ačkoliv výslovně o presumpci nevin nehovoří, postup správního orgánu při neposkytnutí lhůty shledal zákonným. Stěžovatel navrhoval provedení důkazu analýzou rozhodovací praxe správního orgánu, což krajský soud posoudil jako nadbytečné. Dále namítal, že měření rychlosti bylo posuzováno podle šablony vložené do snímku a příslušné metodiky, přičemž takové dokazování nebylo provedeno a stěžovatel se k tomu nemohl vyjádřit. Touto námitkou se krajský soud také zabýval, uvedl, že nezákonnou manipulaci se snímkem považuje za čistou spekulaci, v této souvislosti odkazoval na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, se kterým se ztotožnil. V něm bylo uvedeno, že pomocné linie byly do snímku vloženy při zpracování vstupu o měření programem Archiv až následně a slouží k názornému vyhodnocení korektnosti provedeného měření. Stěžovatel dále namítal, že měření rychlosti proběhlo na jiném místě, než ukazují souřadnice

pokračování

GPS. S tím se krajský soud také zabýval, neboť uvedl, že není pochyb o místě měření, s odkazem na podrobné odůvodnění žalovaného. Nakonec namítal, že odbornost úředníka ve vztahu k vyhodnocení správnosti měření rychlosti nelze presumovat a nelze ji považovat za vyšší než u stěžovatele. Krajský soud k tomu uvedl, že spolehlivost rychloměru byla doložena ověřovacím listem, z něhož nevyplývá, že by policisté použili přístroj v rozporu s návodem k obsluze a ohledně závěrů o správnosti měření se odkázal na rozhodnutí žalovaného, včetně důvodů, proč nebyly připuštěny stěžovatelem navržené důkazy. Z napadeného rozsudku tedy vyplývá, že krajský soud se zabýval všemi námitkami stěžovatele a minimálně implicitně žádnou neopomněl vypořádat.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu je vadný, protože v něm chybí konkrétní ustanovení, které měl svým jednáním porušit. V této souvislosti odkazoval na řízení vedené před rozšířeným senátem. Rozšířený senát ve věci rozhodl usnesením ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že správní orgán musí ve výroku rozhodnutí uvést všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Správní orgán v nyní posuzované věci specifikoval konkrétní ustanovení právního předpisu, které stěžovatel porušil, až v odůvodnění svého rozhodnutí. Ve výroku však chybí. Námitka stěžovatele je tedy důvodná, neboť podle sjednocujícího právního názoru rozšířeného senátu je nezbytné, aby konkrétní porušené ustanovení bylo uvedeno již ve výrokové části rozhodnutí.

[12] Podle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. však platí, že „[j]e-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.“ Vady řízení jsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, ale podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 3. 2004, čj. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že o natolik závažné pochybení správního orgánu se nejedná. I rozšířený senát v citovaném usnesení sp. zn. 4 As 165/2016 výslovně uvedl, že „nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí.“ Rozvedl, že v každém jednotlivém případě je třeba posoudit závažnost pochybení. Smyslem požadavků výrok rozhodnutí je nutnost specifikovat delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. Vadu v podobě neuvedení konkrétního ustanovení ve výroku rozhodnutí je možno zhojit tehdy, pokud je skutek ve výroku vymezen tak, že je bezpečně seznatelné, jakou konkrétní normu pachatel porušil, a tato norma je dále specifikovaná v odůvodnění. Pokud by chybějící ustanovení z výroku nebylo uvedeno ani v odůvodnění rozhodnutí, bylo by nepochybně třeba přistoupit k jeho zrušení.

[13] O takovou situaci se však nyní nejedná. Ve výroku rozhodnutí byl slovně vymezen skutek, kterého se stěžovatel dopustil slovy: „*k jízdě užil vozidlo, které nemělo platnou pravidelnou technickou prohlídku*“. Z něj lze ve spojení s uvedeným obecným zákonným ustanovením ve výroku rozhodnutí správního orgánu jednoznačně dovodit závěr, jakou normu stěžovatel porušil. Porušená ustanovení byla dále blíže specifikována v odůvodnění rozhodnutí, včetně jejich citací.

[14] Je tedy třeba dát stěžovateli zapravdu, že rozhodnutí správního orgánu je stíženo vadou, neboť konkrétní ustanovení, která měl porušit, nejsou uvedena přímo ve výroku rozhodnutí. Na druhou stranu se však v posuzované věci nejedná o pochybení dosahující intenzity, které by mělo vést ke zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[15] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nevyčkal rozhodnutí rozšířeného senátu, čímž pochybil. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. může předseda senátu řízení přerušit, jestliže „*zjistí, že probíhá jiné řízení, jebož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.*“ Je tedy na zvážení soudu, respektive předsedy senátu, zda je nutno řízení přerušit nebo zda lze v řízení pokračovat. Jedná se o případ fakultativního, nikoliv obligatorního přerušení řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2012, čj. 6 Ads 81/2012-37, a ze dne 2. 6. 2015, 7 Afs 215/2015-197). Komentářová literatura zdůrazňuje, že „*[z]ávěr, zda jiné probíhající řízení může mít vliv na meritorní rozhodnutí soudu v dané věci, je plně v kompetenci soudu, který o přerušení řízení rozhoduje.*“ (POTÉŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní: Komentář* [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges, Praha, 2014). Je zřejmé, že jelikož krajský soud věc meritorně projednal, neshledal důvody pro přerušení řízení. K námitce stěžovatele ohledně pochybení krajského soudu spočívajícího v tom, že o návrhu na přerušení řízení nijak nerozhodl, Nejvyšší správní soud sděluje, že není nutné, aby krajský soud, pokud se s návrhem účastníka na přerušení neztotožnil, o takovém návrhu rozhodoval. Rozhodnutí o přerušení řízení nezávisí na návrhu účastníka a jde tak proto o podnět soudu, aby využil svého oprávnění. Krajský soud proto nepochybil, když nepřistoupil k přerušení řízení ani o návrhu stěžovatele na přerušení řízení nijak výslovně nerozhodl.

[16] Stěžovatel také namítal, že se chtěl vyjádřit k důkazům až po provedeném ústním jednání, na kterém žádal o poskytnutí dodatečné lhůty k vyjádření. Správní orgán měl jeho žádosti vyhovět. Krajský soud se jeho argumentací nezabýval a přehlédl argument, že není důvod pro neurčení alespoň krátké lhůty. Dokazování analýzou rozhodovací praxe mělo být provedeno, neboť jím mohlo být prokázáno diskriminační jednání správního orgánu.

[17] Stěžovatel však v žalobě netvrdil, že by se chtěl vyjádřit až po ústním jednání. Namítal, že z důvodu neposkytnutí dodatečné lhůty k vyjádření byl zkrácen na svém právu na obhajobu, neboť se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí a navrhopvat důkazy a nebyla dodržena zásada rovnosti stran. Těmito námitkami se krajský soud zabýval na straně 9 rozsudku. Konstatoval, že stěžovatel měl téměř 1 měsíc k uplatnění svých práv, přičemž celou dobu zůstal pasivní. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovateli byl poskytnut dostatečný časový prostor k vyjádření se k podkladům a navrhnutí důkazů, neposkytnutí dodatečné lhůty nezhodnotil jako nezákonné a námitku stěžovatele ohledně zkrácení na jeho právech shledal nedůvodnou. Zároveň odkázal na závěry žalovaného, který na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí odůvodnil, proč nebyl důvod k poskytnutí další lhůty k vyjádření. S ohledem na závěr, ke kterému dospěl, považoval provádění důkazu analýzou praxe správního orgánu za nadbytečný.

[18] Podle § 36 odst. 3 věty první zákona č. 500/2002 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“) platí, že účastníkům musí být dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Stěžovatel převzal předvolání k ústnímu jednání 21. 3. 2016, v němž byl o svém právu poučen. Od tohoto dne, až do ústního jednání konaného dne 20. 4. 2016, měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel zůstal pasivní, prostřednictvím zmocněnkyně se vyjádřil až na ústním jednání a požádal o poskytnutí dodatečné lhůty k vyjádření. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu, jakož i žalovaného, neboť stěžovateli byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba k seznámení se s podklady rozhodnutí a k vyjádření se k nim. Požadavek stěžovatele na vyjádření se k podkladům rozhodnutí až po provedení ústního jednání nemá zákonnou oporu a jde jen k tíži stěžovatele, že správním orgánem poskytnutou lhůtu k vyjádření nevyužil. Vzhledem k dostatečné délce poskytnuté lhůty nebylo zapotřebí určovat další dodatečnou lhůtu a neposkytnutí této lhůty proto nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele týkající se neprovedení důkazu analýzou rozhodovací praxe správního orgánu. Tuto námitku uplatnil již v žalobě a poukazoval na to, že správní orgány obecně běžně poskytují dodatečné lhůty k vyjádření se po provedeném ústním jednání, avšak v jeho případě tomu tak nebylo. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že kvalita žalobní argumentace a její hojnost předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54).

[20] Stěžovatel v žalobě setrval pouze v rovině obecného tvrzení. Uvedl, že u jiných správních orgánů je standardem poskytování dodatečných lhůt k vyjádření a vyslovil předpoklad, že stejná praxe panuje i u Městského úřadu Nový Jičín. Pro podporu svých tvrzení však ničeho nedoložil. Neuvedl v jakých věcech a u kterých správních orgánů by měla být uvedená praxe běžná, neuvedl žádná čísla či statistiky ani nekonkretizoval, pro jaké časové období by se analýza správní praxe měla provádět. Zůstal tak v rovině pouhých hypotéz a spekulací a nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, která by odůvodňovala provádění zřejmě velmi časově náročného a obsáhlého dokazování. Za této situace nelze krajskému soudu vytýkat, že navrhovaný důkaz neprovedl.

[21] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí o neposkytnutí dodatečné lhůty k hlubšímu prozkoumání spisového materiálu a k vyjádření se ke spisu, přičemž žalovaný takovou vadu nemohl následně napravit svým rozhodnutím. K tomu je třeba připomenout, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti správního řízení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek a případné nedostatky prvostupňového řízení proto mohou být napraveny až v řízení odvolacím (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu, usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 29. 8. 2012, čj. 4 Ads 114/2011-105, č. 2747/2013 Sb. NSS a rozsudek ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 Afs 17/2012-34). Správní orgán sice neodůvodnil své rozhodnutí o neposkytnutí dodatečné lhůty k hlubšímu prozkoumání spisového materiálu a k vyjádření se ke spisu, avšak odůvodnění následně poskytl žalovaný jako správní orgán II. stupně. Ten se totiž důvody neposkytnutí dodatečné lhůty podrobně zabýval na straně 2 až 3 svého rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o neposkytnutí dodatečné lhůty bylo ve správním řízení odůvodněno.

[22] Stěžovatel dále namítal, že k žalobní námitce ohledně chybějícího údaje o bodovém postihu ve výroku rozhodnutí správního orgánu, se krajský soud pouze odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a neuvedl vlastní úvahy. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho úkolem je zajišťování jednoty a zákonnosti rozhodování a krajské soudy jsou tudíž vázány judikaturou zdejšího soudu. Krajský soud k námitce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu a shrnul co je jeho závěrem. Tím naplnil náležitosti přezkoumatelnosti a neměl povinnost dále rozvíjet vlastní právní úvahy. Námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

[23] Závěrem stěžovatel namítal porušení práva na spravedlivý proces spočívající v tom, že správní orgány ani krajský soud se nezabývaly tím, zda pozdější právní úprava (např. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) není pro žalobce příznivější. Tento zákon připouští možnost uložit pokutu i pod spodní hranici sankční sazby. Nejvyšší správní soud shledal, že rozmezí výše pokuty, kterou lze fyzické osobě za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uložit, se od spáchání přestupku do vydání tohoto rozsudku nezměnilo. Ke stěžovatelovu argumentu, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, umožňuje uložení sankce pod spodní hranici sankční sazby, uvádí, že zákonodárce při přijímání nové právní úpravy stanovil toliko možnost mimořádného snížení výměry pokuty za zákonem předvídaných podmínek.

Nejedná se o přijetí příznivější právní úpravy, neboť správní orgány rozhodovaly v mezích stanovených zákonem; bylo na jejich uvážení, jakou sankci na základě podkladů vyplývajících ze spisu v zákonem stanoveném rozmezí stěžovateli udělí. Správní orgán nebyl povinen v rozhodnutí uvést, proč výměru sankce pod zákonem stanovenou hranicí neuplatnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 As 201/2017-39).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. února 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu